

det ærede Medlem over, at dette var ikke Tilfældet for Historiekarakterens Vedkommende. Det er rigtigt, men det beror paa, at man ved Seminaristeksamen har nedsat Fordringerne til Historieundervisningen. Der kræves mindre nu, end der krævedes tidligere, og da disse Fordringer blev nedsat, mente man, at det vilde være nødvendigt for en Seminarist, der vilde være Student, at tage Historiefaget om.

Den Sag indenfor mit Budget, som for øvrigt synes at have beskæftiget de ærede Medlemmer mest ved denne Finanslovbehandling, er Spørgsmaalet om Seminarierne. Det er det, de fleste har talt om, og hvorom der vistnok har været sagt de fleste Ord paa Undervisningsministeriets Budget. Jeg maa derfor saa meget mere beklage — da det øjensynlig er et Sted, hvor Tampen i Øjeblikket brænder —, at det Lovforslag, som jeg i Rigsdagssamlingen i Fjor fremsatte om at faa nedsat en Seminariekommission, strandede. Det viste sig tydeligt under Forhandlingerne ikke alene, at der herskede en meget stor Uenighed — ogsaa indenfor de enkelte Partier — om dette Spørgsmaal, men det viste sig tillige, at der indenfor Partierne var ret ringe Interesse for dette Spørgsmaal. Der blev foreslaaet først et, saa et andet til Dels af det samme Parti, og der var en stor Forskel f. Eks. indenfor Partiet Venstres Stilling i Folketinget og i Landstinget. Det samme gjaldt ogsaa for Det konservative Folkeparti, at det stillede sig forskelligt i Folketinget og i Landstinget, foruden at det i Landstinget gik i Stykker, blev til 3—4—5 Partier. Det viste sig umuligt at faa denne Sag ført igennem, og det maa jeg som sagt beklage, da det øjensynligt er det Spørgsmaal, der paa hele vort Undervisningsvæsen i Øjeblikket er det mest brændende, et Spørgsmaal, som det i høj Grad vilde være nyttigt, at man kunde faa en virkelig god Kommissionsbetænkning om.

Det er ikke alene Undervisningen ved Seminarierne, det gælder, men det er alle Seminariernes Forhold, Forholdet mellem Statsseminarierne og Privatseminarierne, mellem Mandsseminarier og Kvindeseminarier, Forholdet mellem Lærere og Lærereinder og en hel Masse andre Spørgsmaal, som hører her ind under. Nu er der ganske vist af Seminarieforeningernes Bestyrelse nedsat et Udvalg til at forsøge at gøre det Arbejde, som en saadan Kommission skulde gøre, og det ærede Medlem for Nørresundby (Nørgaard) spurgte mig i sin Tale her i Tinget, om der dog ikke kunde være

Udsigt til, at Statskassen kunde bidrage til dette Udvalg, saaledes at dets Udgifter kunde blive afholdt af Statskassen. Jeg skal sige derom, at det vilde jo være det samme som at give dette Udvalg en Slags Autorisation som Seminariekommission, og det mener jeg ikke vilde være rigtigt, ikke fordi jeg ikke nok kan haabe, at der ud af dette Udvalgs Forhandlinger muligvis kan komme gode og klare, fornuftige, forstandige og ogsaa nyttige Tanker for Fremtidens Seminarieordning, men Sammensætningen er i hvert Fald overmaade ensidig — det er udelukkende Seminariefolk —, og jeg mener derfor, det ikke vilde være rigtigt at autorisere en saa ensidig sammensat Forsamling som Kommission for dette Spørgsmaal. En anden Sag er, naar dette Udvalg er færdigt og faar afgivet en Betænkning, og man af denne Betænkning ser, hvad det har gjort, at det da kan være af den Art, at man siger: Det Arbejde, der er gjort, er saa godt, at det vil være rimeligt at søge paa Finansloven en Bevilling til at lønne dem for de Udgifter, de har haft. Men jeg mener, at dette maatte komme efter, at man har set, hvad dette Arbejde har ført til.

Forskellige Talere har klaget over den ringe Tilgang, der er til Seminarierne, og mellem forskellige ærede Medlemmer har der staaet en Strid om, hvilke Grundene kunde være. Der har været fremført to Grunde. Den ene er, at Lærerlønningerne, som Tiderne er, er blevet saa lave, at de ikke frister nogen til at søge Lærerstillingerne, den anden er § 8, som virker saaledes, at den holder Folk borte fra at søge Lærerstillingen. Af disse to Grunde tror jeg, at den tørste er den, der virker stærkest. Jeg vil imidlertid fremføre en Betragtning, som ingen af de ærede Talere har berørt, men som jeg tror har ikke saa lidt Betydning. Den nuværende Lønningslov for Folkeskolens Lærere, som blev vedtaget i 1908, var et betydeligt Fremskridt og blev hilst med stor Glæde af Lærerne, og den bevirkede en stærk Tilstrømning til vore Seminarier, saa at der faktisk blev en Overproduktion af Seminarister. Denne holdt sig fra 1908 til 1911, men fra 1911, da Overproduktionen var ret stor, begyndte en stærk Nedgang. Priserne paa Livsformødenhederne steg, og Lønningerne blev ret utilstrækkelige. For at illustrere, hvorledes det er gaaet efter 1911, skal jeg anføre Tallene paa den Tilgang, Seminarierne har haft. I 1911 var Antallet af optagne Elever 851, i 1912: 768, i 1913: 690. I 1914, altsaa Krigs-